

Dage til at gaa og for at undgaa Sammenstød med Familjen, var han taget op til Limfjordskysten under Paaskud af at maatte bese nogle Cementfabriker, som nylig var bleven anlagt der.

Han havde forøvrig ikke haft nogen Grund til at beklage sig over Opholdet i Præstegaarden. Hans Søskende havde tværtimod — ligesom efter stiltiende Overenskomst — beflittet sig paa at være saa hensynsfulde overfor ham, som det overhovedet laa for deres Natur; og med Moderen var han næsten slet ikke kommen i Berøring. Hun laa nu atter lammet i sin Seng, og Lægen havde paabudt den størst mulige Ro. Kun en enkelt Gang var han bleven kaldt ind til hende og havde da siddet nogle Minutter ved hendes Seng, men hun havde kun haft Kræfter til at gjøre ham et Par almindelige Spørgsmaal om hans Befindende. Hverken hun eller nogen af hans Søskende havde saa meget som hentydet til hans Forlovelse med Jakobe, endsige lykønsket ham; men skønt denne Tavshed paa en vis Maade havde udæsket ham, var han ikke helt utilfreds med den. Ikke fordi han længer tænkte paa at bryde med Jakobe for den berlinske Børskongedatters Skyld. Saa megen Indflydelse havde Opholdet i Hjemmet alligevel haft paa ham, at det havde faaet ham til at besinde sig, gjort ham nøgtern. Den Sejrsrus, hvori han havde fattet de store Planer om at svinge sig op paa en af Europas Pengefyrste-Troner, var bleven henvejret